

Overweging

Lieve mensen, allen zijn we verbonden door de liefde van Christus

Ik had altijd een wat haat liefde verhouding met deze lezing. Liefde, om je te verbinden met de wijnstok. Met God, Jezus en de mensen.

Maar oh wee, als je van God losraakt, niet meer verbonden bent, dan word je in het vuur gegooid.

Een gruwelijk beeld vond ik dat.

Was voor mij niet te rijmen met een God van liefde.

Misschien herkent u het en had of hebt dezelfde associatie met dat eeuwige vuur.

Maar zo'n 15 jaar geleden, moest ik in mijn vorige gemeente ook een oecumenische dienst voorbereiden en stond deze lezing op het rooster.

Dus ik zei: Ach, ik vind dit geen fijne lezing, kunnen we niet wat anders kiezen?

'Wat is er mis met deze lezing?' vroeg mijn Rooms Katholieke collega,

'Ach', zei ik, 'het voelt voor mij altijd: 'als je niet verbonden blijft met God, word je afgeknipt, in het vuur gegooid en verbrand.

Het lijkt wel helle vuur, is dat nou een God van liefde?'

De katholieke pastor schoot onbedaarlijk in de lach en zei: 'Dat is typisch weer protestant!'

Dat deed mij natuurlijk verbaasd kijken. 'Hoezo protestant?'

Ze zei dat ze het altijd zo mooi vond dat de protestanten veel van de Bijbel wisten, maar ..... en nu komt het.... 'Jullie maken het soms zo zwaar en streng, net hel en verdoemenis en de vreugde van het geloof verdwijnt!'

Dat deed mij de wenkbrauwen fronsen en zeggen: 'Hoe kijk jij er dan tegenaan?'

'Kijk om je heen', zei ze, 'het wordt voorjaar, alles wordt weer gesnoeid, dor hout, dorre takken, restjes koren en graan op het land. Alles wordt opgeruimd. Vroeger en soms doet een boer het nog wel stiekem, werd het verbrand en de as over het land verstrooid, als bemesting, om de grond weer vruchtbaar te maken.

Voor mij een teken van nieuw leven.

Opnieuw beginnen.

Dus ik kijk er niet zwaar tegenaan, maar als levenscyclus, een vorm van Gods liefde, dat er altijd nieuw begin mogelijk', zei ze.

Je snapt, zo had ik er nog nooit tegenaan gekeken.

En met dank aan mijn Rooms Katholieke collega kreeg het een andere betekenis voor mij.

Natuurlijk blijft van belang, in heel je handel en wandel, dat je verbonden blijft met God, Jezus en anderen.

Maar in de hectiek van het leven raken we ook gemakkelijk los van God.

Hebben er niet altijd tijd voor, omdat andere zaken ons opslokken.
De 24 uren economie, drukte in het werk, gezin, studie, sport.
De wereld gaat snel en steeds is steeds bezig met weer wat anders en nieuws.
Dan is de verbinding met God, Jezus, maar ook onze medemens zo verbroken.
In de hectiek voor corona was er weinig ruimte voor rust, stilte, bezinning.

We jakkerden door.

Maar de pandemie heeft de samenleving stilgelegd. Werpt mensen terug op zichzelf. Geeft leed, eenzaamheid, zorgen.

Maar... van de andere kant geeft het ook een aanzet om op een nieuwe manier naar elkaar om te zien.

Het kan een nieuw begin en nieuwe kansen bieden.

Blijf daarom ook in de liefde van God, van Jezus zo verbonden met elkaar.

Het is mooi uitgebeeld in de bloemschikking, gemaakt door Rita van der Streek.

Naar voorbeeld van de zusters van de oecumenische kloostergemeenschap Grandchamp in Zwitserland.

De spaken lopen vanuit het middelpunt naar buiten toe, maar ook omgekeerd naar binnen. De verschillende spaken, en daarmee worden verschillende wegen bedoeld of manieren waarop mensen leven, is op zich een rijkdom aan verscheidenheid.

Dat mag er zijn!

We hoeven niet allemaal gelijk te zijn.

Maar in het midden komen die wegen/manieren met of zonder kleur dicht bij elkaar, symbolisch dicht bij God/Jezus.

Zij sturen ons de wereld in om vrucht te dragen.

Door verbonden te blijven met God, krijg je kracht en wijsheid om samen goed te leven in deze wereld.

Om aan de wereld te laten zien dat we leven vanuit Gods liefde.

Dat mogen we zichtbaar maken. In kleine dingen: een kaartje, een bloemetje,

Maar ook in grotere dingen, zoals samen onrecht benoemen.

Onderdrukking tegen te gaan.

Het gaat om met elkaar meeleven in klein en groot verband.

De afgelopen week kreeg onze Rooms Katholieke gemeenschap te horen over de sluiting van de kerken. Er was verdriet en een beetje vreugde, omdat de kerk van Boerhaar open blijft.

Als protestants predikant herken ik dat.

Ook ik heb het al diverse keren meegemaakt in vorige gemeenten. Ook de Protestantse kerken overkomt dit.

Afgelopen week had ik het er nog met pastoor Cornelissen over. We realiseren ons beiden het verdriet dat het geeft.

Maar ook dat we moeten zorgen dat we verbonden blijven met God, Jezus en elkaar.

Ook in deze coronatijden, met weer meer beperkingen.

Als we losraken van God en elkaar dan raken we op drift.

Laten we kijken naar wat wel kan en ons bindt. Ook in deze coronatijd.

Gisteren stuurde iemand mij daarover een filmpje. Kijken wat nog wel kan!

Dat wil ik graag met jullie delen.

<https://youtu.be/zicg6vWBU8I>

Laten we elkaar in Godsnaam blijven vasthouden, kijken naar wat kan, ook in de oecumene.

Dat er vanuit Gods liefde steeds een nieuw begin mag zijn.

Dat het geloof vrucht mag dragen.

Amen